

**ΘΕΜΑ: ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ «ΑΒΑΞ» ΕΠΙ ΤΗΣ
ΛΕΩΦΟΡΟΥ ΚΗΦΙΣΙΑΣ
ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: ΝΑΝΣΥ ΣΑΚΚΑ**

Η λεωφόρος Κηφισίας, καθώς αποτελεί την κεντρική αρτηρία η οποία συνδέει το κέντρο της Αθήνας με τα βόρεια προάστια της πόλης, έχει εξελιχθεί σε τόπο συγκέντρωσης μεγάλης κλίμακας κτιρίων γραφείων και καταστημάτων, έχοντας αποκτήσει πλέον έναν ιδιαίτερο χαρακτήρα. Μέσα σε αυτά τα πλαίσια εντάσσεται και η κατασκευή του καταστήματος επίπλων «ΑΒΑΞ», η οποία πραγματοποιήθηκε κατά το διάστημα 1999-2000. Πριν προχωρήσουμε στην παρουσίαση των βασικών αρχών και επιλογών, οι οποίες συνθέτουν την εικόνα του κελύφους, θεωρούμε απαραίτητο να αναφερθούμε στους συντελεστές του έργου, από το στάδιο της μελέτης μέχρι αυτό της κατασκευής. Η **αρχιτεκτονική μελέτη**, καθώς και η **επίβλεψη** εκτέλεσης των εργασιών, πραγματοποιήθηκε από την **ομάδα αρχιτεκτόνων ΜΟΒ**, η οποία αποτελείται από τους **Β. ΜΠΑΣΚΟΖΟ**, **Δ. ΤΣΑΓΚΑΡΑΚΗ** και **Χ. ΜΑΥΡΑΓΑΝΗ**, σε συνεργασία με τον αρχιτέκτονα **Γ. ΜΠΑΚΟΥΛΗ**. Τη **στατική μελέτη** ανέλαβαν οι **Ν. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΣ** και **Ε. ΦΙΛΕΡΗΣ**, ενώ αντίστοιχα την **ηλεκτρομηχανολογική**, η εταιρεία **ΗΛΜΜΕ**. Τέλος, την **κατασκευή** του έργου ανέλαβε η Ανώνυμη Τεχνική Εταιρεία **ΑΤΤΙΚΗ ΔΙΟΔΟΣ**.

Όσον αφορά τώρα στα γεωμετρικά χαρακτηριστικά του οικοπέδου, καθώς και στο δομούμενο εμβαδόν, το οποίο προκύπτει με βάση τους ισχύοντες για την περιοχή πολεοδομικούς κανονισμούς, έχουμε ένα τραπεζοειδούς σχήματος **γήπεδο, εμβαδού 864,12 m²**, με πρόσωπο 22,5 m και 22 m στη Λ. Κηφισίας και στην οδό Νίκης αντίστοιχα, ενώ η **συνολική δομούμενη επιφάνεια είναι 1.120,51 m²**. Το κτίριο οργανώνεται σε τρεις στάθμες, υπόγειο, ισόγειο και όροφο, όπου στο μεν υπόγειο χωροθετούνται οι αποθηκευτικοί χώροι –συνολικού εμβαδού **348,36 m²**- και ο χώρος στάθμευσης αυτοκινήτων –εμβαδού **281,84 m²**-, ενώ οι άλλες δύο στάθμες αποτελούν τους κυρίως χώρους του καταστήματος –συνολικού εμβαδού **490,31 m²**. Οφείλουμε στο σημείο αυτό να σημειώσουμε, ότι βάση της μελέτης, υπάρχει η δυνατότητα για τη δημιουργία δύο καταστημάτων αντί ενός, εμβαδού 343,18 m² και 147,13 m² αντίστοιχα.

Το συγκεκριμένο έργο αποτελεί **επέμβαση σε υφιστάμενο φέροντα οργανισμό οπλισμένου σκυροδέματος**, γεγονός το οποίο σε συνδυασμό με τους ισχύοντες κανονισμούς, όσον αφορά στις τηρούμενες από τη ρυμοτομική γραμμή αποστάσεις, απετέλεσε δέσμευση για τις επιλογές των μελετητών. Παρόλα αυτά πραγματοποιήθηκε **σωστός χειρισμός**, τόσο των **υφιστάμενων περιορισμών**, όσο και των **ιδιαιτεροτήτων του οικοπέδου**, από τη μεριά των μελετητών, επιτυγχάνοντας με τον τρόπο αυτό ένα **άρτιο, από λειτουργικής αλλά και αισθητικής άποψης**, αποτέλεσμα. Βασική ιδιαιτερότητα του οικοπέδου αποτελεί η **σημαντική υψομετρική διαφορά** – ύψους ενός ορόφου- μεταξύ των ορίων του που «βλέπουν» σε δημόσιο χώρο –Λεωφόρος Κηφισίας και οδός Νίκης.

Έχουμε λοιπόν **έναν κύριο ορθογωνικό όγκο και δύο μικρότερης κλίμακας εκατέρωθεν του βασικού** –προς τη Λεωφόρο Κηφισίας και την οδό Νίκης αντίστοιχα-, οι οποίοι συνθέτουν το κτίριο. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει η **δυνατότητα προσπέλασης του τελευταίου και από τις δύο οδούς**. Συγκεκριμένα, από τη μεν Λεωφόρο Κηφισίας είναι ορατός αποκλειστικά ο όροφος του κτιρίου, στον οποίο δημιουργείται η μία είσοδος, ενώ από την οδό Νίκης είναι ορατές και οι δύο στάθμες του κτιρίου, στο ισόγειο του οποίου δημιουργείται η δεύτερη είσοδος. Η συγκεκριμένη επιλογή χειρισμού της υψομετρικής διαφοράς διαμορφώνει ένα **ενδιαφέρον ογκοπλαστικό αποτέλεσμα** -παρά το γεγονός ότι δεν υπήρχε δυνατότητα σύνθεσης, βασισμένης στη διάσπαση των όγκων του κτιρίου-, ενώ παράλληλα δίνει ικανοποιητική απάντηση στην πιθανή απαίτηση για ανεξάρτητη λειτουργία δύο καταστημάτων. Τέλος, όσον αφορά στην προσπέλαση του υπογείου χώρου στάθμευσης, η τελευταία πραγματοποιείται από την οδό Νίκης, μέσω μίας ράμπας χωροθετημένης στο αριστερό όριο του γηπέδου, παράλληλα και σε επαφή με την οποία χωροθετείται η ζώνη σύνδεσης των διαφορετικής στάθμης υπαίθριων χώρων του κτιρίου.

Θέλοντας να αποδώσουμε τη γενικότερη αίσθηση, την οποία αποπνέει το συγκεκριμένο κτίριο, θα μπορούσαμε να πούμε ότι χαρακτηρίζεται για τη **λιτότητα** και την **καθαρότητα των γραμμών** του, γεγονός το οποίο συνδέεται άμεσα με την κυρίαρχη ύπαρξη ενιαίων επιφανειών, τόσο στο εσωτερικό, όσο και στις όψεις του κελύφους. Οι τελευταίες οργανώνονται με βάση την **ισορροπία ανάμεσα σε κενά και πλήρη μεγάλης επιφάνειας** και

όχι στον κατακερματισμό του συμπαγούς της όψης με μικρής κλίμακας ανοίγματα. Πιο συγκεκριμένα, υπάρχουν **εκτενείς επιφάνειες υαλοστασίων** –συμβατές με τη χρήση την οποία φιλοξενεί το εν λόγω κτίριο-, οι οποίες πλαισιώνονται από συμπαγή τμήματα όψης, επενδεδυμένα με **πλάκες μαρμάρου** -χτυπητό μάρμαρο Ιωαννίνων-, καθώς και **μεταλλικά φύλλα των οποίων η τελική επιφάνεια διαμορφώνεται με ηλεκτροστατική βαφή**. Η υπάρχουσα αντίθεση μεταξύ των διαφανών και αδιαφανών ενοτήτων των όψεων εντείνεται με την υφιστάμενη χρωματική αντίθεση μεταξύ των ανοιχτόχρωμων μαρμάρινων και των σκουρόχρωμων μεταλλικών επιφανειών. Τέλος, οφείλουμε να επισημάνουμε, ότι η προαναφερθείσα καθαρότητα των γραμμών του κτιρίου είναι άμεσα συσχετισμένη με τα υλικά, τα οποία έχουν επιλεγεί για τη διαμόρφωση των όψεων, καθώς παρά τις έντονες διαφοροποιήσεις που παρουσιάζουν, χαρακτηρίζονται από έναν κοινό παρονομαστή. Τόσο το γυαλί, όσο και το μάρμαρο, αλλά και το μέταλλο – αλουμίνιο στην προκειμένη περίπτωση- διακρίνονται για τη δυνατότητα την οποία έχουν, όσον αφορά στη δημιουργία εξαιρετικά καθαρών επιφανειών.

Στο σημείο αυτό οφείλουμε να υπογραμμίσουμε, ότι γενικότερα η επιλογή των κατάλληλων υλικών παίζει ιδιαίτερα σημαντικό ρόλο στην ολοκλήρωση και ανάδειξη του αρχιτεκτονικού έργου, καθώς τα τελευταία είναι αναγκαίο αφενός να είναι συμβατά μεταξύ τους, αλλά και με τη φιλοξενούμενη χρήση και αφετέρου να συνυπάρχουν αρμονικά με το ευρύτερο περιβάλλον, στο οποίο το κέλυφος εντάσσεται. Στην προκειμένη περίπτωση λοιπόν, πέρα από τη χρήση **μαρμάρου, αλουμινίου και γυαλιού για τη διαμόρφωση των όψεων**, χρησιμοποιούνται επίσης **πλάκες μαρμάρου** –μάρμαρο Βέροιας- και **κυβόλιθοι για τη διαμόρφωση των δαπέδων του εξωτερικού χώρου**. Όσον αφορά τώρα στα υλικά των εσωτερικών χώρων του κελύφους, επιλέγεται και πάλι το **μάρμαρο**, συνδυαζόμενο αυτή τη φορά όμως με **ξύλο** – δρυς-, **για τη διαμόρφωση των δαπέδων**. Επιπλέον, οι απαιτούμενες, για τη διαμόρφωση των άνω οριζοντίων επιφανειών του χώρου, **ψευδοροφές**, κατασκευάστηκαν από **γυψοσανίδα**, ενώ τέλος **για την κατασκευή του κλιμακοστασίου** χρησιμοποιήθηκαν **μεταλλικές διατομές και γυαλί**.

Ολοκληρώνοντας την παρουσίαση του συγκεκριμένου έργου θα μπορούσαμε να πούμε, ότι **κατατάσσεται ανάμεσα στα αξιόλογα δείγματα**

της σύγχρονης Ελληνικής αρχιτεκτονικής δραστηριότητας, χωρίς να διακρίνεται από άνευ νοήματος υπερβολές και προσπάθειες εντυπωσιασμού.